

บทนำ

จันทร์เรืองรองกระจายแสงเต็มทั่วทั้งผืนฟ้า รัศมีเดียรดาษลอดผ่าน รอยแยกบนผนังศิลากระทรวงหน้าของผู้เร้นกายใต้ความมืดหม่น ใบหน้า รูปเหลี่ยมคมสันตั้งรูปสลัก ปลายคางบึกบึนสมชายชาตรี คิ้วดกดำพาด เห็นดวงตาสีเข้มจัด ทิบทิมเสมือนบรรยากาศที่วอลอยอยู่รอบห้อง

เมื่อรับรู้ถึงการมาเยือนของใครอีกคน หัวคิ้วเข้มคมพลันขมวดชิดชนกัน ยืนยันว่าเจ้าของมันหาใช่เพียงรูปสลักศิลา ทว่าเป็นนุรุษผู้มีเลือดเนื้อ และลมหายใจ ดวงตาคู่ดูเหลือบแลผู้มาใหม่ ซวลาที่เคยอับแสงสว่างไสว ด้วยฝีมือของนางทาสี นางจุดเครื่องตามไฟอ้อยอิ่ง ประวิงเวลาโดยการจับของบนชั้นวาง แต่มิได้วางสายตาต่อการอันตนกระทำ

เงาสะท่อนบนบานคันท่องต้องแสงซวลาไหวะยับ ร้างสูงใหญ่กำยำ นุ่งสมพตโจงสั้น พันผ้ารอบบั้นเอวอีกชั้นทิ้งชายพกห้อยลงเบื้องหน้า มัดกล้ำเปล่าเปลือยเรียงตัวจดขอบภูเขา ผิวสีน้ำผึ้งมีรอยดัสตราวุธเป็นลายอาภรณ์ แต่มีอาจลตทอนความงามในรูปกายนั้นได้

ความอหังการแห่งชาติันกรบสำแดงออกด้วยการกระทำ มิว่าขยับ

ตนไปทางใด รัศมีทะนงองอาจก็ติดตามไปตั้งเงาตามตัว ดวงตาคมดุ๊กลับ และนำกล้วยามปรายมอง ทว่าเมื่อรวมเข้ากับรูปโฉมอันหล่อเหลาจึงเป็นที่หมายปองของสาวงามในพระนครอยู่น้อย ครั้นสบโอกาสได้ใกล้ชิดพวกนางจึงมิยอมเสียเวลาไปเปล่า ด้วยวาดหวังว่าตนเองอาจจะเป็นที่ถูกตาต้องใจ และได้ตอบแทนเคียงคู่เป็นนรุษของแม่ทัพอนาคตไปไกลในสักวัน

“อาศิร”

เจ้าของนามนั้่มศึรชะลงค่านับ ดำเนินผ่านโคปุระชั้นในมาสู่ปราสาท
ประธาน

เทวสถานตั้งตระหง่านหันหน้าออกทางเมืองทิศบูรพา เนื่องจากเชื่อกันว่าแสงตะวันที่สาดส่องลงมาจะก่อให้เกิดพลังแก่รูปเคารพภายใน ตัวปราสาทก่อขึ้นจากหินทราย มีเรือนธาตุเป็นที่ประดิษฐานรูปเคารพของพระเจ้าแผ่นดินผู้ล่วงลับ ล้อมรอบด้วยปราสาทบริวารลดหลั่นกันตามฐานะ เพราะนอกจากจะใช้เป็นที่ประทับหลังเสด็จสู่สวรรคาลัย ยังมีความเชื่อว่าพระองค์นั้นจะฟื้นแปรเป็นดังเทพเจ้าสถิตมั่นในพิมานปราสาท สามารถบันดาลคุณและโทษแก่ผู้เคารพบูชาได้

เสียงสาธยายมนตร์และตีระโคมกลองรอดเร้นผ่านช่องกำแพง ข้าทาสเรียงแถวไปยังทิศทางแห่งต้นเสียงพร้อมเครื่องกลุ่ปนาที่จัดเตรียมเพื่อ
บำบวง

“เห็นที่คงจักปิดได้อีกมิหนาน”

ร่างกำยำลดฝีเท้าลงครึ่งบาท เว้นระยะเมื่อต้องยุรยาตรตามหลังผู้มี
อาวุโส

“จึงควรอัญเชิญเสด็จพระนางคืนสู่สถาน”

‘มหามนตรีไปษณ’ หยุดฝีเท้า สීමมแซมขาบงบอกถึงความโรยรา
มองคนอ่อนวัยกว่าด้วยนัยน์ตาที่ผ่านร้อนหนาวมายาวนาน

“เป็นเช่นนั้น”

“ลูกจ๊กเร่งออกเดินทางในราตรีนี้”

ผู้ที่เพิ่งเหยียบย่างสู่มาตุภูมิใหม่ศิระชะลงอีกครั้ง หลังรับบัญชาแห่งองค์นาคราชบริวารร่วมทัพทำสงครามนอกพิภพบาดาลจึงจำต้องจรไกล

พิภพบาดาลแบ่งเขตการปกครองได้หลายส่วน มีนาคราชบดีที่ดูแลอาณาจักรของตน หว่ายกย่องให้ ‘องค์พญานันตนคราช’^๑ เป็นตั้งราชาแห่งพญานาคทั้งปวง พระองค์ทรงมีทหารใต้ปกครองหลายนาย กระจายตัวกันไปตามพื้นที่ที่อยู่อาศัย อาศิรเป็นหนึ่งในนายทหารผู้ซึ่งได้รับความไว้วางพระราชหฤทัย จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพประจำวังบาดาล อารักขาน่านน้ำในเขตอุษาคเนย์พร้อมหน้าที่เฝ้ารักษาเพชรนาคราช รัตนชาติสำคัญประจำเขตแดนของตน แต่ถ้าหากไม่มีกิจให้ถูกเรียกใช้ตัว แม่ทัพหนุ่มจะอาศัยอยู่ใน ‘นครหิรัญปุระ’ บาดาลใต้แผ่นดินกัมพูชอันเป็นถิ่นกำเนิด

“ศึกนอกระบบสิ้นไป แต่ศึกในกลับหวนอุบัติ”

ชายชราเปรยเสียงเนิบก่อนถูกเสียงสังข์วิยายกลบทับ มนตร์บทแล้วบทเล่าซับซ้อนต่อเนื่องมิเว้นวรรคเจ็ดราตรีติดต่อกัน น้ำเสียงทุ้มต่ำไล่ระดับเสนาะกังวาน ทรงพลัง พร่ำสวดวิงวอนให้ผู้ล่วงลับช่วยอวยชัย

ก้าวข้ามผ่านธรณีประตูเข้าสู่บริเวณมณฑป เพราะเรือนธาตุสูงจนไว้ให้ผู้ประกอบพิธีกรรม บริวารต้องยืนคอยรอบนอก

อันตราละหรือมุขกระสันคือฉนวนทางเดินเชื่อมระหว่างเรือนธาตุกับมณฑป จากจุดที่ยืนจึงพอมองเห็นรูปเคารพปราสาท

เทวนาคาในเครื่องทรงขัตติยะประดิษฐานเหนือแท่นสูง มีนาคราชเจ็ดเศียรแผ่พังพานซ้อนอยู่เบื้องหลัง รูปเคารพนั้นสร้างขึ้นจากสำริดทั้งองค์

^๑ ราชาแห่งพญานาคทั้งปวง ตามตำนานเล่าว่าทรงเป็นนาคตนแรกที่ถือกำเนิดขึ้นจากไข่จำนวน ๑,๐๐๐ ฟอง ที่พระนางกัทรุเคยขอพรไว้จากฤๅษีกัศยปะเทพบิดร มีรัตมีงามเรื่องรอง ลำตัวยาวไม่มีที่สิ้นสุด มีเศียรมากถึง ๑,๐๐๐ เศียร แต่ละเศียรพันไฟประลัยกัลป์ แทนการพันพิษเขกนาคตนอื่น ประทับอยู่ ณ กษิรสมุท (เกษียรสมุท) ในฐานะเทพบัลลังก์ของพระนารายณ์ (‘นารายณ์บรรทมสินธุ์’ หรือ ‘วิษณุอนันตศायิน’)

ปั้นแต่งให้งามวิจิตรด้วยฝีมือของช่างศิลป์ในแผ่นดินซึ่งถูกเกณฑ์มารวมตัวกันนับแต่ยังทรงครองพระชนม์ชีพ

ใต้ฐานเทวรูปคือแผ่นหินฉลุ ยามต้องแสงจลาจลจึงออกพระนามได้ เป็น 'หิรัญนาคราช' ปฐมกษัตริย์ผู้สร้างนครหิรัญปุระ

ความยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องจารึกแน่นแฟ้นบนผืนแผ่นดินตราบชั่วกาลนาน จึงมีดำริให้สรรค์สร้างรูปเคารพแทนองค์ไว้

กลืนกำยานลอยคลุ้งหอมอวลกอบปรด้วยควันสายยาวพวยพุ่งกลางห้วงอากาศ กระบวนแถวเปลี่ยนใหม่เป็นหน้ากระดาน บริวารวางเครื่องสักการะบนแท่น

แม้ทัพพ่นหมอกาย ในขณะที่ฝายมหามนตรียื่นตรง ความชราภาพส่งให้การเคลื่อนไหวมิใคร่กระฉับกระเฉงเฉกเช่นคนอ่อนวัยกว่า

ผู้ร่วมวงศาท่านนั้นที่ล่วงรู้ถึงใจ

ไยต้องนอบนบต่อ 'ทรราช'

เหนือแดนบาดาลคือทิวพนมอันรุ่งเรือง คราหนึ่งเคยเป็นดั่งเครือญาติที่เกี่ยวคู่กัน ก่อนจะมีอันต้องแตกหักด้วยองค์กษัตริย์นั้นหาได้รักษาสัจวาจาของตนไม่

หากไศลราชแห่งกัมพูชคือตัวแทนของขุนเขาอันตระหง่าน นาคราชเปรียบสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ที่อยู่เคียงคู่พระบารมี เพราะแรกเริ่มเดิมทีผืนแผ่นดินนี้แห้งแล้งจนมิอาจเป็นที่อยู่อาศัย องค์เทพสามดาจึงสร้างนางนาคเก้าเศียรขึ้นและมอบหมายหน้าที่อันสำคัญให้ ก่อเกิดเป็นความเชื่อที่ว่าบรรพตภูบาลหรือองค์ไศลราชจะต้องขึ้นสมพาสกับนางนาคีในทุกรাত্রีกาลเพื่อขยายเผ่าพันธุ์เป็นวงศ์วานสืบเนื่องต่อกันไป

บริวารอันถือกำเนิดขึ้นมีทั้งที่เป็นมนุษย์ นาค รวมถึงครึ่งมนุษย์ครึ่งนาคอยู่ร่วมกันโดยมิคิดเตียดฉันท์ จึงเป็นเรี่ยวแรงสำคัญที่คอยช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญงอกงาม

อำนาจของไครราชขจรขจายทั่วสารทิศ มีทั้งมหามิตรและศัตรูหมายมุ่งปองร้าย แต่ด้วยเดชะบารมีของพระองค์ ทำยที่สุดผู้รุกรานจึงแพ้ภัยตนเองเสียสิ้น อาณาจักรน้อยใหญ่ต่างยินยอมสยบศิโรราบใต้อาณัติโดยดุษณี ซ้ำยังเวียนถวายเครื่องบรรณาการเพื่อผูกสัมพันธ์ไมตรีให้แน่นเหนียว หทัยของบุรุษมิอาจถูกสิ้นคลอนด้วยแก้วนิลจินดาฤอาภรณ์พรรณอันสวยงาม

แต่กลับพ่าย... ต่อรสเส่นหาแลความพิลาศล้ำของสตรี

เมื่อชายที่เคยลั่นวาจาว่าจะมีใจเพียงดวงเดียวผิตสัจจะ ซ้ำยังปล่อยให้บรรดานางมนุษย์ดูหมิ่นเหยียดหยามเผ่าพันธุ์นาคราช พระนางนาคเทวีจึงล่นนคราลงสู่บาดาล พร้อมด้วยบริวารที่สมัครใจติดตามไปรับใช้ นาคทั้งหลายจึงมิตติดต่อกับมนุษย์อีกนับแต่บัดนั้น

“เคารพท่านแม่ทัพ!”

แม่ทัพพ่นมุขชักสายบังเหียนบังคับให้ม้าศึกออกयाตรา ราตรีนี้แซ่ไขกระจ่างเต็มผืนฟ้า รัตมีนวลตาจึงสว่างเทียมดวงสุริยัน

เมื่อลวงพันประตู่วังจึงเป็นหมู่บ้านและตลาดเรียงรายตลอดสองข้างฝั่ง เพราะดึกสงัดหน้าต่างทุกบานบนนิवासสถานจึงหับสนิท มีเพียงแสงประทีปรำไรเคลื่อนไหวตามมูมเสาและกองทหารออกลาดตระเวนแจกเช่นทุกวัน

อาซาหยุดเหยาะย่าง ผู้กุมธงแห่งหิริญปุระรับการคำนับจากกลุ่มเสนา

เพราะบริวารส่วนใหญ่ที่ติดตามพระนางนาคเทวีลงมาเป็นคั้งนาคคั้งมนุษย์ การสืบเผ่าพันธุ์ในภายหลังจึงเป็นเช่นมนุษย์หญิงชายทั่วไป เมื่อมีใจปฏิพัทธ์รักใคร่ก็ออกเรือนและสืบวงศ์สมสู่ตามธรรมชาติ นาคที่คลอດจากกรรมมารดาเลยสามารถเลือกจำแลงรูปกายได้ จึงมักปรากฏเป็นมนุษย์

ในยามเดินดิน และเป็นหญิงใหญ่ยามเวียนวายลงสู่กระแสดาร

วงศ์ของนาคราชที่เห็นเด่นชัดแบ่งได้เป็นที่ตระกูลใหญ่ แรกสุดคือ 'วิรูปักษ์' ผู้สืบเชื้อสายจากองค์ท้าววิรูปักษ์จึงเป็นนาคราชชั้นปกครองโดยคักติ มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่เหนือตระกูลใด มักจำแลงกายเป็นหญิงใหญ่ลีของอร่ามสวยงาม วงศ์ที่สองคือ 'เอราปถะ' พญานาคสีเขียวสว่างสุกใส พบได้ทั่วไปจึงมีความใกล้ชิดกับมนุษย์มากกว่าวงศ์อื่น วงศ์ที่สามคือ 'ฉัพยาปุตตะ' นาคราชสีรุ้ง เกิดตลาเลื่อมชาวพิสุทธิ์ มักอยู่เฝ้าอารักษ์พระพุทศศาสนาและองค์สมณโคตม ส่วนวงศ์สุดท้ายคือ 'กัณหาโคตมะ' นาคราชสีดำนิลกาฬซึ่งนับเป็นวงศ์ต่ำสุด โดยมากไม่มีฤทธิ์และไม่มีความดี แต่นาคดำบางตนก็สามารถบำเพ็ญเพียรจนบารมีแกร่งกล้าและกลายเป็นพญานาคชั้นปกครองได้

อาชาตัวเดิมหยุดเล็มหญ้าริมผาสูงละลิบ ร่างกายนั่งเยื้องไปบนโขดหิน เบื้องล่างคือท้องนทีสีหะมีนใกล้สุดหุบตา ต้องใช้เวลาอีกราวครึ่งค่อนคืนกว่าจะถึงจุดหมาย

สายลมแห่งราตรีกาลหอบแล้วหอบเล่าพัดตีใบหน้า มือแกร่งแตะไล่ นาคบาศสีดำนินทบนข้อแขน

'นาเคศวร'

อักษรนูนต่ำสลักเป็นถ้อยคำแทนวงศ์วานอันเลื่อมสุญ

นาคดำรักสันโดษ ชอบเก็บตัว จึงมีความลึกลับและพบได้ยาก ส่งให้เป็นที่โจษจันไปต่างๆ นานาว่าเป็นพวกมีนิสัยดุร้าย กระจายสงครามจึงต้องกำจัดให้สิ้นซากไป

ปฐุมเหตุแห่งสงครามภายในพลันอุบัติ

หิรัญปุระที่งามไสว แท้จริงสรรค์สร้างมาด้วยคราบเลือดและหยดน้ำตา!

๑

กอยอรุณ

‘ลูกนางแพศยา!’

‘มารดาเจ้าคบชู้ผู้ชาย!’

เสียงวิพากษ์เผ็ดร้อนดังขรมแผ่ซ่านไปทั่วโสตประสาท ถ้อยคำ
บริภาษฝังแน่นในชอกจิตวิญญาณราวกับหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของ
อินทรีย์ ร่างขานवलห่อกายใต้ผ้าแพรผืนโปร่ง งอเข้าคุดคู้ก่อร่างตนเอง
ไว้แน่น น้ำตาเม็ดใสร่วงรินลอดเปลือกตาปิดสนิท กระสับกระส่ายจนเหงื่อ
กาฬไหลซึมทั่วตัว

‘เจ้ามันก็แค่ลูกชู้!’

นางเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งติดอยู่กลางวงล้อมของเงาดำ เสียงก่นด่าของ
ชายหญิงปะปนกันจนจำแนกไม่ได้ มีมือหยยยกขึ้นปิดหูทั้งสองข้าง ใบหน้า
นองน้ำตาส่ายระรัว ถอยหนีก้าวแล้วก้าวเล่า กลุ่มคนเหล่านั้นก็ยังมียอม
ลดละ

‘ได้ยินถ่าไม่ นางลูกชู้!’

เด็กหญิงสะอื้นให้ เรือนกายสั่นเทาไถลร่วงไปกองบนพื้นดั่งยอม

จำนวน ปล่อยให้เงาโสมมกลืนกินตัวตนเชิงซ้า

ไม่...

‘ไปให้พ้น!’

หญิงสาวคำรามกร้าว เร่งแทรกตัวเข้าไปในวงล้อมนั้น ทุกครั้งที่ปลายมือออกไปจะบังเกิดลำแสงสุกสว่างปิดไล่เงาดำจนระจัดกระจาย พวกมันกรี๊ดร้องแล้วล่าถอย ก่อนจับกลุ่มกันเป็นก้อนอีกครั้งอย่างมียอมเล็กรา

ร่างออรชรเอาตนเองเป็นกำบังโอบกอดร่างสั้นๆ ไว้ด้วยสองแขน ดวงตาที่นางसानสบแห่งผาก ไม่มีแม้แต่ความหวังหรือปรารถนาจะยื่นหยัดต่อสู้อย่างปกป้องศักดิ์ศรี

‘ลุกขึ้นเถิด ลุกขึ้นมา’

นางเพียรจุดไฟให้เด็กหญิงหยัดยื่น แต่กลับกลายเป็นถูกผลักจนล้มลงตามกัน เงาดำโถมทับเข้ามาอีกครั้ง ฝ่ามือหยาบไล่นไสส่งให้นางดำดิ่งสู่ห้วงอนธการ

‘ตายไปเสีย ตายตามแม่ของเจ้าไปเสีย นางลุกขึ้น!’

“ปู่ซาบูล”

เฮือก!

“เรื่องใดกำลังรบกวนจิตใจเจ้า”

หญิงสาวหยุดการจัดวางสำหรับในรุ่งเช้า ศาลาเรือนไม้ตั้งอยู่ท่ามกลางพฤษชาเขียวขจี ขนขาบเคียงด้วยสระน้ำเล็กๆ จึงแว่วเสียงฝูงปลาตีนน้ำเป็นวงคลอไปกับเสียงร้องของสรรพสัตว์ในป่าใหญ่

“เพียงระลึกถึงท่านแม่เจ้าค่ะ”

นัยน์ตาคู่งามหมองเศร้ายามกล่าวถึงมารดาผู้ล่วงลับ ความรู้สึกเมื่อตอนก่อนรุ่งสางยังแจ่มชัด ประดุจมีน้ำเสียงนุ่มเย็นและแสงนวลละไม่ช่วยจุดกระชากเรือนกายของนางให้ลอยสูง นำทางนางมาสู่กาลเวลาอันเป็นปัจจุบัน

‘ฤๅษีคัมภีร์’ เผยยิ้มบางๆ
 หลังมารดาของบุษบาบุลลีล้ม ท่านจึงเป็นทั้งอาจารย์และผู้ซุบเลีย
 นางต่อ

“ตยาศิคือผู้สละ...ประเสริฐแท้คือสละผลแห่งกรรม”

“ข้ามิใช่หนักพรต...ท่านอาจารย์”

เสียงหวานตอบกลับทันควัน ครั้นระลึกได้จึงนอบนบ

เบื้องหน้าคือผู้ทรงปัญญา นางพึงสดับ

“รักทำให้เกิดกาม กามทำให้เกิดโกรธ โกรธนำไปสู่โมหะ จากโมหะ
 กลายเป็นลิมสติ การลิมสติทำให้เสื่อมเสียพุทธิ ดังนั้นแล...จักนำมาซึ่งความ
 วินาศ”

หญิงสาวประนมมือจดหว่างขนง โน้มกายลงวันทา

หากนางจักต้องวินาศ...ก็ขอให้ ‘พวกมัน’ จงวินาศย่อยยับไปพร้อม
 กันเทอญ!

“เพียงออกหาผลไม้ ไปต้องพกพาอาวุธด้วยเล่าเพคะ”

เสียงใสตุระจะฉั่งไต่ถาม สับผิเท่าก้าวตามร่วงอรชรในอาภรณ์สีขาว
 พิสุทธ์ที่ดำเนินนำ

‘อินทุ’ เอียงคอมอง ในทัศนะของนางนั้นสตรีควรคล้องมาลัยบุพผา
 หาใช้ธนูรศาสตราไม่ แต่คนถูกถามกลับยกยิ้มมุมปากโดยมิตอบรับ มือ
 เรียวกระชับคันธนูเจ้าปัญญาขึ้นแนบป่า

อาคารมของฤๅษีคัมภีร์ตั้งอยู่กลางไพร มีลึงสาราลัศตร์น้อยใหญ่เป็น
 พันหมิตร เว้นพวก ‘วยาล’ ที่นานๆ ครั้งจะกล้ากรายเข้ามาเพื่อรุกรานถิ่น
 อาศัย จึงจำต้องพกอาวุธติดกายไว้ป้องกันตน เพราะแม้มีปราชญ์จะพรากร
 ชีวิต แต่เมตตาจิตมิอาจใช้ได้กับผู้ที่หมายมุ่งเบียดเบียน

บุษบาบุลลีมีพระฤๅษีคอยประสิทธิ์ปัญญา ทว่ามีอดีตแม่ทัพผู้แกร่งกล้า
 เป็นผู้สอนเชิงชาญด้านคัสตราวุธ

เสียงสบสาดตั้งขึ้นพร้อมรอยไหวะสะดของพุ่มไม้ อินทุสืบเท้าชิด
ใกล้ เกะท่อนแขนเรียวเสลาเป็นหลักยึด

“เสด็จกลับเถิดเพคะ ใ้วันหน้าเราค่อยออกมาใหม่”

นางบริวารรั้งชายภูษา ยักแย้ยกยันมียอมดำเนินต่อ

“พระนาง”

ปูชนาบุลธรงค์กิติของกษัตริย์ตามสายโลหิต นางคือรัชทายาทเพียง
หนึ่งเดียวแห่งบัลลังก์หิรัญปุระ แต่ชะตากลับนำไปให้ต้องพลัดพรากจากถิ่น
อาศัย ร่างอรชรห่มภูษาสีเศวตอย่างเรียบง่าย ประดับดวงดอกไม้แทน
ศิราภรณ์ มวยผมดำขลับเริ่มหลุดลุ่ยเมื่อชยับกาย เหงื่อเม็ดน้อยใหญ่ไหลซึม
เกี่ยวปอยช่อหนึ่งติดตามหลังคอ

ร่วมสืบปีที่ตั้งยึดปาเป็นลำเนา

“เจ้ายังทรงนี้ ข้าจักลวงหน้านำไปก่อน หากแลแล้วมิสู้ดี จงเร่งย้อน
คืนอาศรม”

เสียงหวานแต่ทรงอำนาจรวบรัดสั่งความ สองเท้าเยื้องย่าง ทิ้งนาง
บริวารไว้เบื้องหลัง

“หยุด!”

ผู้รูกำลังที่เผยกายให้ได้ยล เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่คอดำสีมืดทะมึน
คลุมครึ่งโอบหน้า

ปูชนาบุลธชัยเข้าใกล้ จ้องเล็งหัวศรชิดแผ่นหลังใ้ตัวอาภรณ์สีดำสนิท
เพ่งพินิจกิริยาอาการโดยมียอมละวางคันธนู

การแต่งกายของเขาดูมีคันทา ทว่ากลิ่นที่ลอยลมกลับคันทันเคย

ใ้ไม้ฤๅษณา...

พี่บ!

เพราะผลอโผล่ ร่างอรชรจึงเป็นฝ่ายถูกจับพลิกกลับหลัง บุรุษ
นिरนามรั้งอาวุธคู่กายโยนกลับไปในพงไม้อีกฝั่ง

“เจ้า!” ปุษามูลเค้นเสียงกึ่งคำราม ดึนร่นให้พ้นอาณัติ แต่ฝ่ามือเขาเหมือนตรวนเส้นหนา ตรึงข้อมือสองข้างของนางไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว ก่อนจะรวมนั้นชิดบั้นเอวแล้วดันให้นางหันหน้าเข้ามา

“มีมีผู้ใดสอนฤๅ ฤๅระ...หาใช้อาวุธที่มีไว้ใช้ประชิดตัวไม่”

เสียงทุ้มลึกกระซิบอยู่ไม่ห่าง พ่นลมกรุ่นร้อนเป่ารดท้ายทอยจนขนอ่อนตั้งชัน

ชายหนุ่มมิได้ลงแรงให้หนังรวดร้าว เพียงมิใคร่สบายตัวเพราะความขรุขระของเปลือกไม้ที่บิดบีบตัวงอหน้าซีกหนึ่งและร่างกายที่ถูกจับตรึงจนหมดสิ้นหนทางหนี ท่าที่แข็งกร้าวจึงแปรเป็นอ่อนหวาน นางต่อรองกึ่งอดอ้อนอย่างมีจริต กิริยาเปลี่ยนเป็นคนละคนกับเมื่อครู่

“ต้องการอันใด เจรจาเถิดพี่ชาย ยามนี้สตรีเยี่ยงข้าสิ้นไรซึ่งอาวุธ คงมีอาจสู้บุรุษเยี่ยงท่านได้”

ล้มผ้าสรวีตรงปลายออก ข้อมือทั้งสองที่ถูกรวบไว้เบื้องหลังเป็นอิสระตาม

ปุษามูลเคลื่อนกายรวดเร็วฉับไว เส้นเกศาพลิวไหวทอดตัวถึงกลางหลังยามนางปลดปิ่นปักผมแล้วจ่อด้านแหลมคมพาดขวางกลางลำคอหน้าดวงตาของนางเยือกเย็น แม้เสียงที่กล่าวคำจะเนิบนาบน่าฟัง

สตรีอาจเป็นรองด้วยพลังกำลัง ทว่าปัญญาอัน...มีดีต่อกว่า

“มีมีผู้ใดสอนฤๅ หากหลงคล้อยตามคำของสตรีอาจนำชีวิตไปสู่มรณะ”

ปากอึมอึมเฝ้า จับร่างกำยำพลิกในท่วงท่าเดียวกันกับที่ถือฝ้ายกระทำต่อนางเมื่อครู่

“ผู้ใดส่งเจ้ามา!” ถามพลาถคลำมือทั่วร่างบุรุษนิรนามเพื่อจะพบสิ่งที่จะช่วยไขความกระจ่าง กระทั่งเหน็ดผ่านเครื่องประดับที่คล้องรอบข้อมือจึงหยุดพิจารณา คิ้วโก่งสวยขมวดมุ่น เกือบปลายนิ้วบวกลัยเกาะสลักเป็นลายนาคราชเกี่ยวหัวหางตั้งบ่วงนาคบาท ก่อนเงยหน้าสบสายตาที่กำลังชำเลื่องมองมาดุจกัน

“ท่านอาศิร...”

“เร่งรุดเดินทางมาขณะนี้ เห็นจักมีเรื่องสำคัญ”

ร่างที่นั่งทำสมาธิอยู่ในศาลาเปรียบขึ้นก่อน ผู้มาถึงจึงย่อกายลงนั่ง วางอาวุธเคียงลำตัวแล้วกระพุ่มไหว้

“หิริญปุระต้องการความช่วยเหลือจากพระนาง”

อาศิรเฝ้าความถึงเหตุ มองพระฤๅษีในอาภรณ์เรียบง่าย รอยขาดวิน ถูกต่อเติมให้สมบูรณ์ด้วยเปลือกไม้แห้งแซมประดับ ทว่ากลับมีรัศมีงาม ผ่องแผ้วบนใบหน้า

ความนำศรัทธาของบุคคลมีชื่ออยู่ที่อาภรณ์เครื่องทรง เพราะแพรวพราวที่งามสมยังมงามเท่าห่มธรรมประจำใจ ความงามจากภายในจึงงาม พิสุทธิ์โดยมิจำต้องสรรหาสิ่งใดมาปรุงแต่ง นางผู้อยู่ใต้ปกครองเองก็เช่นกัน ลักษณะแห่งชัตติยานารีเป็นที่ประจักษ์ มิว่าจะนุ่งห่มเครื่องแต่งกาย อย่างไม่ก็มิอาจบดบังศักดิ์พระนางนาคเทวี...ว่าที่ราชินีแห่งหิริญปุระได้

“คงจักถึงเพลาจริงๆ เสียแล้ว...”

ดวงตาก็มักปิดอยู่เสมอคลี่ขึ้นเมียงมอง ริมฝีปากได้คราซายยกโค้ง บางๆ ก่อนขานไข

“ไปเถิดปุชานูล...ปภาวดีคงปรารถนาให้เจ้าทำเช่นนี้ดูจกัน”

เพราะต้องเร่งเดินทาง ปุชานูลจึงจำต้องควบขี่อาชาไปพร้อมแม่ทัพ หนุ่ม ส่วนอินทุจะติดตามไปด้วยขบวนสัมภาระในอีกสองราตรีให้หลัง

ม้าศึกย่างเหยาะเป็นจังหวะ ดวงตะวันลาลับเร็วเพราะวันนี้ตรงกับวัน เหมายัน ความมืดมิดย้อมเกาะกินผืนฟ้าเนิ่นนาน

“โยมิโปรตราตรีกาล”

คนมิใคร่เจรจาเป็นฝ่ายเปิดปากถามไถ่ สังเกตได้ว่าหญิงสาวเอาแต่ ก้มหน้ามิมองทาง

“ราตรี...นำความพลัดพราก...”

เพขนตาหาคีลขึ้น จากมุมที่นางนั่งเห็นปลายคางคมสันรับจุมูกโด้ง
ได้รูป

ในองคพายพทั้งห้าบนใบหน้า จมูกแทนถึงพลังอำนาจและความเชื่อ
มั่น เปรียบตั้งบรรพตสูงใหญ่ หนักแน่น...มิแปรผัน

“ชีวิตข้า...เป็นเช่นนี้เสมอ”

หญิงสาวเผลอทอดกายพิงแผ่นอกกำยำ อาศิรนั่งซ้อนอยู่เบื้องหลัง
ด้วยท่วงท่าที่ต้องบังคับอาชาเลยคล้ายจะเป็นการโอบประคองนางไว้อย่าง
หลวมๆ

นางยังจำไอรุ่นจากเรือนกายนี้ได้...

‘ข้าจักไปด้วยท่านแม่’

มือน้อยเอื้อมคว้าชายกุษา กุมปลายผ้าที่ห้อยลงมาจากราชยานสนธิ
แนบแก้ม

น้ำตาเม็ดใสปะปนไปกับหยาดฝนที่เริ่มโปรยปรายแทนคำสั่งลา หาก
มิซาร์รอยโคก่าในหน้าก็แปรเป็นความปริดาเมื่อร่างกายลอยสูงขึ้นเทียม
พาหนะ พลันถลันออกจากอ้อมกอดที่ยกตัวขึ้นเสมอคานหาม แต่เจ้าของ
ฝ่ามือมียอมปล่อยให้เป็นอิสระ

ครุณีน้อยออกแรงสลัดกาย ทว่าฝ่ามือที่เริ่มขยายใหญ่ของชายผู้ล่วง
ล้วยฉกรรจ์กลับยิ่งรั้งแน่น

‘อาศิร! ตามพระทัยพระธิดา’

นัยน์ตาดำลึกลับเคลื่อนจากดวงหน้าชะมุกชะมอมมองย้อนไปยังต้นเสียง
มิเปิดปาก แต่สนองรับด้วยการดันร่างพอมบางไปสู่มือของชนนี้

สีวิกา^๒ เคลื่อนห่างพระราชวัง เสียงร่ำไห้ของนางปริวารครวญ

^๒ วอ, เสียง, คานหาม

กระซิก

เด็กหญิงชะงักหน้าผ่านมานางใส สายฝนชะล้างภาพเบื้องหลังให้
ลบเลือนไป ทว่านัยน์ตาที่ไร้ประกายกลับสลักแน่นในห้วงทรงจำ
ร่างสูงเพรียวในอาภรณ์ดุจนักปราชญ์วันนั้น
ปัจจุบัน...คือแม่ทัพผู้อยู่เคียงองค์ราชา

อุษาแแต่แสงสลัวเมื่ออาซาตัวใหญ่ย่ำเท้าเข้าเขตพระนคร

ชาวเมืองหิรัญปุระมักสร้างบ้านเรือนอย่างเรียบง่ายโดยใช้ไม้ไผ่เป็นส่วนประกอบหลัก ยึดส่วนต่างๆ ด้วยหวายหรือเถาวัลย์ ตัวเรือนยกพื้นต่ำ มุงหลังคาด้วยหญ้าแฝก หากมีฐานะหน่อยจึงค่อยขยายเป็นเรือนไม้สองชั้น ปลุกบนพื้นที่กว้างขวาง ต่อหมู่เรือนชานสำหรับเครือญาติ เพื่อแผ่ไปจนถึง บริเวณแล้วล้อมรั้วเป็นส่วนลัด

กิจการร้านค้าและหมู่บ้านเกาะกลุ่มรวมกัน แทรกด้วยคูคลองไว้ ประกอบกสิกรรม แม้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองบาดาลจึงจำต้องเกี่ยวพันด้วยสายน้ำ ทวามหาสมุทรอันเป็นแหล่งน้ำใหญ่มีได้ยู่ใกล้ตัวเมือง

ม้าศึกลดฝีเท้า หญิงสาวจึงพอมีเวลาที่ค้นหาบรรยากาศในรุ่งเช้าของ ชาวพระนครได้ ดวงตาคู้งามไล่มองผู้คนที่เดินสวนทาง พ่อค้าวาณิชเริ่มจัด แต่งหน้าร้าน กลุ่มสตรีออกจับจ่ายข้าวปลาไว้หุงหาเป็นอาหาร

สตรีส่วนใหญ่นิยมนุ่งห่มผ้าทอลิ้นสดใส ตกแต่งกายด้วยดอกไม้หลากชนิดให้กลิ่นและสีที่แตกต่าง ผ้านุ่งของพวกนางพลิวตามการก้าวเดิน มองผิวเผินจากบนหลังม้าจึงคล้ายอยู่ท่ามกลางบุษบาราม ส่วนบุรุษนั้นมัก เปลือยแผ่นอก นุ่งเพียงสมพตสันเหนือเข้าอย่างเรียบง่ายแล้วประพรมน้ำมัน กฤษณาเป็นเครื่องประทีน

กลิ่นไม้หอมระรวยฉม ทว่าดมแล้วมิใคร่หอมเท่าที่อยู่แนบชิดกาย ตน หญิงสาวสูดกลิ่นนั้นแนบพรวงก่อนขมวดคิ้ว ลอบแลใบหน้าคร้ามคม ของคนเบื้องหลัง

ดวงตาคมคมองตรงไปยังเส้นทางเบื้องหน้า สุดปลายถนนคือป้อมปราการสูงตระหง่าน ทหารเวรยามทำหน้าที่ของตนอย่างแข็งขัน ธงชาติติเยะปลิวสะบัดลำแสงถึงการประทับอยู่ขององค์ราชัน รัชชของปักษิราพญานาคเจ็ดเศียร แต่ละเคียรมีดวงแก้วบนยอดคอกปรกับรัศมีทรงกลมแทนสัญลักษณ์ของดวงสุริยันแปลงแสงเป็นประภามณฑลอยู่เบื้องหลังเคียรทั้งเจ็ดอีกชั้นหนึ่ง

ครั้นเห็นเงาร่างของแม่ทัพหนุ่ม กลุ่มคนเหล่านั้นพลันหยุดกายตรง นายประตูละเอียดจึงเป็นสัญญาณ แม่หลากใจด้วยใครอีกคนที่นั่งซ้อนบนอาชาทว่ามิกล้าไต่ถามหรือเข้าตรวจค้น

ม้าศึกวิ่งสู่เขตพระราชฐาน ข้ามสะพานที่ทอดตัวขวางกลางคู้หน้าไปสู่ขุ่มประตูละเอียดฟ้า ราวสะพานสองด้านเป็นประติมากรรมลอยตัวรูปเทวดาและยักษ์อุดพญานาคราชตามตำนานการกวนเกษียรสมุทรแทน กุศโลบายว่าผู้สัญจรผ่านไปมาจะได้รับการประพรมน้ำอมฤตอยู่เสมอ

อาศิรส่งพาหนะให้ผู้ไต่ปกครองก่อนผายมือให้หญิงสาวดำเนินตามจากจุดนี้ต้องละทิ้งอาชาแล้วเดินเท้าต่อ

โครงสร้างของปราสาทราชวังมิได้แยกไปจากเก่าก่อน แต่เพราะต้องผ่านร้อนหนาวตามห้วงกาลจึงอาจมีร่องรอยทรุดโทรมบ้างประปราย เสานางเรียงขนาดเคียงชาลาดบันไดทางขึ้นปราสาท ลานนั้นไขว้กันเป็นรูปกากบาทพร้อมรูปสลักพญานาคห้าเศียรบนหัวเสาสองฟากฝั่ง ลำตัวยาวขนานเป็นราวบันได

บุรุษและสตรีซึกผีเท้าเป็นจังหวัด ดำเนินขึ้นตามขั้นบันไดไปจนถึงมหาปราสาท

กุกฎาคารหินทรายตั้งตระหง่านท่ามกลางสายลม กลิ่นหอมโศกของไม้ดอกซึ่งยืนต้นอยู่รอบลานกว้างนั้นพัดโชยเตะปลายนาสิกเป็นลำดับแรก แทนคำต้อนรับหญิงสาวกลับสู่นิवासสถาน

ที่แห่งนี้คือ 'บ้าน'

แต่โย...นางกลับมีอจลัมผัสได้ถึงความรู้สึกเช่นนั้นแม้แต่ลัคนิด
ลมหอบใหญ่พากิ่งไม้โอนระเนน ปลิดดอกขาวหลุดจากขั้วโรยร่วง
แต่ะเนินป่า

ปูษานบุลปลดผ้าโพกคลุมศีรษะคล้องรอบลำคอ ซ้อนกลีบอ่อนของ
ไม้หอมขึ้นเสมอดวงหน้า

กลิ่น...คือละทิ้ง

ทม...คือความโศก

ที่แห่งนี้...นางพึงละทิ้งซึ่งความโศก

ร่างอรชรก้าวตามทิศทางที่แม่ทัพหนุนนำไป ปราสาทหลังใหญ่ถูกล้อมกรอด้วยอาคารคดหักคอก เจาะช่องหน้าต่างโดยมีเสาลูกมะหวดเกาะกลิ้งเป็นปล้องคล้ายลูกทรง คบเพลิงที่ปักไว้ตลอดสองข้างทางไหวสะบัดเงาร่างของชายหญิงทอดตัวขนานตามเส้นทาง มุ่งหน้าไปสู่ปีกตำหนักฝั่งตะวันออก

ปราสาทบริวารกระจายกันเป็นสี่มุม แยกย่อยออกได้อีกสี่ทิศจึงรวมเป็นแปดทิศหลัก ตั้งนามตามทิศที่อาคารนั้นตั้งอยู่ แต่ละหลังคือที่พำนักของหมู่ปุระยูรญาติและพระชายาขององค์กษัตริย์ซึ่งได้รับการสถาปนาออกหน้า จึงมีคักดินาและได้รับพระราชทานตำหนักเป็นของตน เว้นแต่ในทางทิศตะวันตกซึ่งนับเป็นทิศอัปมงคลจึงไม่มีการใช้สอย

“กระหม่อมมิได้จัดเตรียมต้อนรับให้สมพระเกียรติ ขอพระนางโปรดจงประทานอภัย”

“เป็นเช่นนั้นล้วนเหมาะสมแล้วท่านมหามนตรี ยามนี้มีสิ่งใดสำคัญเท่าองค์ราชัน” ปูษานบุลกล่าวถึงผู้ถูกปองร้าย แม้มิอาจลวงข้อขัดเคืองใจแต่นางมีหน้าที่อื่นพึงกระทำ

ร่างอรชรสูดลมหายใจเมื่อบานประตูลักกลายเปิดอ้า ลอบกุมฝ่ามือที่ซุกซ่อนไว้ใต้ผ้าคลุมขณะก้าวข้ามสู่ห้องมืดสลัว

“ท้าวสหพัค” ประทับบนพระแท่นบรรจถรณ์ สีพระพักตร์สงบนิ่ง

ประหนึ่งความเจ็บปวดมิได้ระคายกาย ทว่านางได้ฟังคำบอกเล่าจากอาศิร
ในระหว่างเดินทาง นิทราคมช่วยนำพาพระองค์ออกจากห้วงทุกข์ทรมาณได้
หมอบหลวงจึงถวายโอสถเพื่อให้บรรทมอย่างต่อเนื่อง

ลมหายใจพระทัยรวริน พิษร้ายแทรกซึมทั่วสรรพางค์ การรู้สติจึง
ยิ่งต่อเติมให้บอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ พระองค์คงวิงวอนขอความตาย
เสียยิ่งกว่า

“คนร้ายช่างอำมหิตนัก” เสียงหวานเปรยพลางทอดกายลงประทับบน
ที่ว่างอีกฝั่ง มองวงพระพักตร์ซุบซิดของพระราชบิดา

ร่องรอยหยัก่น พระเกศาแซมขาว เริ่มมีเค้าความชราภาพปรากฏ
แต่ที่เร่งให้พระองค์ทรุดโทรมเร็วไวคงมีพื้นเพราะพลาดพลั้งเสวยยาพิษ
จากผู้คิดปองร้าย

ปฐมาบุลไล์ปลายนิ้วไปตามรอยโค้งนูนก่อนกุมพระหัตถ์เย็นเฉียบที่ไว้
ซึ่งเร็วแรงตอบสนอง

“จนกว่าจักตามตัวพบ เราจำต้องปกปิดเหตุผลบทำร้าย แล
แพรงพรายให้พสกนิกรทราบเพียงว่าองค์ราชันประจวบจึงมีอาจออกว่า
ราชการ” โปษณถวายรายงาน ตามมาด้วยเสียงทุ้มต่ำจากฝ่ายแม่ทัพ

“ยามนี้มีอาจวางใจผู้ใด กระหม่อมแลบิดาจึงเสนอให้พระนางจำกัด
คนเข้าเฝ้า”

อาศิรปรายตาไปยังบานประตู่ แว่วเสียงเก็ร็วกราดตั้งลดมาจาก
เบื้องหลังประตูบานนั้น

หญิงสาวยิ้มในหน้า ประสานนัยน์ตาดำลึกดูหญิงใจ
มิซำริมฝีปากอิมตึงจึงเคลื่อนไหว

๒

นิवासสถาน

“มีสิทธิ์อันใดจึงสั่งห้ามมิให้ข้าแลท่านแม่เข้าเฝ้า!”

บุรุษเจ้าของเสียงเกรี้ยวกราดสดโทสะโดยมิรอช้าเมื่อมหามন্ত্রীปรากฏกายพร้อมแม่ทัพ ไบหน้าสะอากแดงก่ำ เร่งรุดดำเนินจนชายภูษาสะบัดตาม

“คงรอคอยจิ้งหะนี้อยู่กระนั้นซี แต่คิดฤว่ากเพ็วรากเช่นพวกเจ้าจักกุมอำนาจแห่งหิรัญปุระไว้ได้!”

เรียวปากแดงจัดยังฟันคำพรุสวาท รูปลิขิตโฉมพรรณของบุรุษหนุ่มนั้นแสนงาม ทว่าแต่ละถ้อยคำที่สรรหามาใช้บริภาษล้วนตรงข้ามกับไบหน้าอันแลลัทธิ

“หลีก! มิฉะนั้นจักได้รู้แจ้งว่าข้าทำอันใดได้บ้าง!”

โทสะส่งให้ผู้พูดมีทันสังเกตร่างอรชรที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง กระทั่งอาศิรหลีกทางให้

“เสด็จทำอันใดฤเพคะ”

สายตาทลากหลายคู่เบิกขึ้น ตะลึงลาน แม้กระทั่งร่างงามผุดผาดที่

ยืนเคียงโดยมิเปล่งเสียงจําพรรจก็พลันตื่นตระหนก

‘พระนางกิริณา’ มเหสีฝ่ายขวา...พระชายาอีกนางแห่งองค์ท้าวสหัส-
พัศ

บุษบาลค้อมศีรษะลงน้อยๆ แทนการยกกายถวายคํานับ ยามนี้นาง
มิได้อยู่ในคักติที่จะต้องทำความเคารพต่อผู้ใด

“เมื่อครู่เห็นท่านพี่มิโห่สะ คงจักขัดเคืองพระทัย แต่คำสั่งนั้นไซ้เกิด
แต่พวกเขาไม่”

ท้ายประโยคกล่าวต่อพี่ชายต่างมารดา สีหน้าของ ‘กฤตนาท’ แดงก่า
สลับเขียว กัดฟันกึ่งคําราม

“เจ้ามีสิทธิ!”

“ตามมณฑลบริหารแห่งหิรัญปุระ น้องมีสิทธิ์เต็มทั้งในฐานะรัชทายาท
และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์”

บุษบาลตอบรับเยือกเย็นก่อนปรายตามอง บริวารพากันน้อมคํานับ
โดยไร้ข้อกังขา ทั้งขบวนเครื่องยศที่ติดตามกิริณาและพระโอรสต่างเร่ง
หมอบกราบจนแถวตอนลึกนั้นไล่เรียงกันเป็นลูกคลื่น

“บัลลังก์มิใช่ที่เล่นสำราญของสตรี!”

“รูปร่างทั้งหลายล้วนเจริญขึ้นตามกาลเวลา แต่ในบางครา...ปัญญา
อาจมิได้เจริญขึ้นตามกัน”

“โอหัง!”

“น้องยังมีทันเอ่ยนาม ไยท่านพี่จึงถือเป็นอารมณ์”

ปากกระจับเผยออ้าได้เพียงครึ่ง แรงบีบรัดตรงข้อแขนริบเสียงพูด
จนสิ้น

กิริณาซึ่งตา ปรามมิให้โอรสต่อคํา

กฤตนาทเป็นเช่นนี้ หุนหันพลันแล่นดูจะกระเสือกสีนเซียวกราก กรอบ
หน้าขาวระจ่างมีรอยยับย่น ลำแดงออกทุกอารมณที่ตนเองรู้สึก

เมื่อปล่อยให้อารมณเป็นบาทตัน จึงมักตกเป็นทาสของอารมณอยู่

รำไป

ปุษานุลช่อนยิ้ม ข้าเลื่องเล่าทำที่ของพี่ชายต่างมารดาอย่างเสียบๆ
ก่อนหันมองเจ้าของเสียงกังวานหวาน

“เราจ้กรู้ตุนว่าชราท้อเมื่อได้พบพานผู้ที่มีได้พบกันเนิ่นนาน”

ริมฝีปากแดงจัดดูเลือดนกหยดไค้งตรงมุม มองผิวผืนคล้ายการ
ส่ายยิ้ม แต่ปุษานุลมิมิคิดอนาทร นางจึงเลือกมอรอยยิ้มบางๆ แทนการ
ปราศรัย

“เดินทางมาไกลคงจักเหน็ดเหนื่อยนัก ขอจงพักทรงสนานให้สราญ
กายาเถิด แลพบกันยังมีมหาสมาคม”

ก่อนออกกว่าราชการปุษานุลต้องโสรจสร้งและเปลี่ยนเครื่องทรงใหม่
อาศิรผายมือไปยังบริวารที่ตั้งขบวนคอย นางครึ่งนาคครึ่งมนุษย์งาม
สะคราญ เปลือยอกสล้างวอบแวม เพราะผ้าผืนบางที่คล้องรอบลำคอทั้ง
ชายห้อยลงเบื้องหลังมีอาจบตบั้งความอวบอ้อม

เมื่ออยู่ป่า แต่เชื่อว่าจะมีเรียนรู้เรื่องทางโลก มองเพียงปราดเดียวก็ล่วง
รู้...

นางโหมตรุกำลั้งขม้ายชายตาให้แม่ทัพหนุ่มอย่างมีจริต

แต่ฝ่ายผู้ถูกช่วยวนนี้ซี้ โยแน่หนึ่งแฉกหลักศิลา

หญิงสาวเฝ้าริมฝีปากเมื่อดวงตาดำลึกเขม็งมองมาที่ตน พลันบั้นหน้า
ให้สุมุข แสร้งทำว่าเมื่อครู่มีมีอันใด

“นำทางเถิด”

รั้งรองจนบุรุษดำเนินห่าง ว่างอรชรจึงค่อยยุรยาตรตามนางกำนัล

หากยึดมหาปราสาทเป็นที่ตั้ง ตำแหน่งของปุษานุลจะตั้งอยู่ทางทิศ
ทักษิณ ตัวอาคารก่อขึ้นจากหินทรายตัดขอบเรียบมีต่างจากอาคารหลังอื่น
เมื่อผ่านซุ้มประตูทางเข้าเป็นโถงรับรอง มีของประดับตกแต่งน้อยชิ้น ทว่า

ทุกชิ้นนั้นล้วนเกิดแต่การเลือกสรรของพระนางปภาวดี

นี่ก็ผ่านมานานร่วมสิบปีแล้ว... โยข้าวของเหล่านี้ถึงถูกรักษาไว้อย่างดีราวกับมีผู้เข้ามาทำความสะอาดอยู่เสมอ

ร่างอรรชรหยุดฝีเท้า จากโถงจะแยกไปสู่ห้องบรรทม ปีกซ้ายคือห้องของมารดา ส่วนปีกขวาคือห้องนางเมื่อครั้งเยาว์วัย ในที่แรกปูซาบลจะดำเนินเข้าห้องเดิมตามความเคยชิน ทว่าบัดนี้นางคือประมุขแห่งตำหนักทักษิณ นางพึงใช้ห้องนอนทางปีกซ้าย

พื้นที่ภายในห้องนอนกว้างขวาง มีม่านบางใสกั้นเขตโรฐานอีกชั้น ยกเพดานสูงเป็นโดมทรงกลม แลวนโคมระย้าโดยมีเชือกชักโคมนั้นขึ้นลงสำหรับจุดเครื่องตามไฟในยามค่ำคืน เตียงไม้หลังใหญ่ปูรองด้วยพูกนอนหนานุ่มคลุมด้วยผ้าไหมสีขาวางข้าง โยม่านลูกไม้สีมุ่ม จัดวางหมอนหนุนอย่างเป็นระเบียบ แต่ที่ถูกต้องเห็นจะมีพื้นสระตรงกึ่งกลางห้อง ย่างเท้าจากเตียงนอนเพียงมีเท้าก้าวก็สามารถลงแหวกว่ายในกระแสน้ำได้

ปูซาบลหย่อนสะโพกลงริมขอบสระ วิกน้ำลอยดอกไม้เล่นระหว่ง รอคอยนางกำนัลนำภูษาเครื่องทรงมาให้ผลัดเปลี่ยน

การใช้ชีวิตในวังหลวงย่อมแตกต่างจากการอยู่ป่า ที่นี้จะมีคนคอยจัดแจงทำทุกสิ่งให้จนสบายกาย แต่ถ้าเทียบด้วยความสบายใจ นางกลับรักชีวิตกลางป่ายิ่งกว่า

เปลือกตาคู่หนุ่มปิดลง ปล่อยนางกำนัลจัดแจงแต่งอาภรณ์ กลิ่นกำยานหอมเย็นลอยผสานสุคนธฤศณา

หญิงสาวลืมตาขึ้นอีกครั้ง รอบกายรายล้อมไปด้วยสตรีวัยกำดัดราวห้าถึงหกนางช่วยกันอย่างชะมัดเขม่น นางตนหนึ่งประคองศิราภรณ์ อีกสองนางสาละวนกับการนุ่งภูษาและชโลมเครื่องประทีน

การเปลือยอกและนุ่งผ้ากรอมบาทคือธรรมเนียมปกติที่ปฏิบัติกันมาช้านาน ทว่ายามนี้ตัวนางมีใครค้ำชู การอยู่ป่าจะห่มอาภรณ์มิดชิดจึงเลือกใช้ผ้าแถบห่อหุ้มปทุมคู้งามไว้อีกชั้นก่อนสวมกรองคอทับ

เส้นผมดำขลับถูกคลี่ออกแล้วจับน้ำมันอย่างง่าย ๆ ปล่อยปลายลู่วระนาบตามแผ่นหลัง เสียบดอกกลิ่นทมไฉ่เรียงกัน ต่างจากนางกำนัลที่ถักผมซ้อนกันเป็นรูปจันทร์เสี้ยวและประดับมงกุฎรูปกรวยกลีบบัวซ้อนกันเป็นชั้น

ปากอิมยกอิมยามแสงเงินแสงทองลอดผ่านช่องหน้าต่างกระทบลูกนัยน์ตา พลันออกบัญชาให้นางนาศบริวารละมือจากการจัดแต่งทรงผมแล้วเร่งครอบศรารภรณ์เจ็ดยอดลงบนศรึระ

“เถิด... สิ่งที่ข้าประสงค์ งามสมกว่าเครื่องประดับอันใด”

ในห้วงเวลาเดียวกันบรรดาขุนนางเริ่มทยอยรวมตัวยังท้องพระโรงโอฟาร หิริญปุระแบ่งมนตรีเป็นสองฝั่งคานอำนาจซึ่งกันและกัน ฝั่งซ้ายดูแลพลเรือนและกิจการในราชอาณาจักร ฝั่งขวามีหน้าที่ควบคุมกำลังทหารและบัญชาการรบ แม่ทัพนายกองทั้งหลายจึงอยู่ใต้ปกครองของมนตรีฝั่งขวา และขึ้นตรงต่อมahamanตรีผู้ทำหน้าที่สนองโอบอ้อมแห่งองค์กษัตริย์อีกทอดหนึ่ง

ไปษัณณ์อยู่ในแนวหน้า เพราะครองตำแหน่งมahamanตรีความมนตรีฝั่งซ้ายมานับแต่ราชันพระองค์ก่อนจึงเป็นที่ครหาของเสนาบางกลุ่มอยู่เรื่อยมา

‘กระหายอำนาจจนลิ้มลิ้นซึ่งความจงรักภักดี!’

มahamanตรีผู้นี้สืบวงศ์กัณหาโคตมะ ในขณะที่ประชากรชาวหิริญปุระส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายเอราปถะ นับแต่ท้าวหิริญนาคราชขับไล่พวกนาคดาออกจากนครจึงสถาปนาอาณาจักรขึ้นใหม่ เว้นไว้เพียงไปษัณณ์ที่มิรู้ว่าต่อรองด้วยสิ่งใด ไยจึงยังยึดถือตำแหน่งอันสำคัญไว้ได้จวบจนปัจจุบัน

ถดลงไปอีกแถวหนึ่งคือฝ่ายแม่ทัพ อาคิรนั่งต่อจากผู้บังคับบัญชาที่ตนสังกัด รัศมีของชายหนุ่มนำเกรงขาม สิ่งนี้ใหม่กระพือให้ข้อดีฉินินิทาลูกกลม เกรงว่าถ้ามahamanตรีและบุตรชายพเนิกกำลัง หิริญปุระอาจคืนสู่

เงื่อมมือของพวกนาคดำได้มียาก

“โหรหลวงคงเลอะเลือนแท้เทียว มิใช่เพราะมีบุญญา แต่จักนำพา
หิริญปุระไปสู่ความเสื่อมซีมิว่า” ขุนนางที่นั่งเยื้องกันเริ่มเปิดประเด็น

“คงเข้าทาง เป็นสตรีจักรู้เรื่องอันใด มิแล้วจักถูกใช้เป็นเครื่องมือ”
อีกเสียงตอบกลับ ปากหนาเหยียดออกก่อนแค้นหัวเราะ

“ให้ทายาทของนางแพศยาตะตองบัลลังก์ หิริญปุระคงถึงกาลล่ม
สลายในครานี้”

สิ้นคำดูแคลนลั่นของผู้พูดก็พลันแข็งค้าง ดังมีบ่วงบาตรรัดเข้ากลาง
ลำคอจึงเร่งคว้ามือตาม ร่างท้วมกระแอมกระโใจจนหน้าแดงกำสลับทูปอก
ของตนเป็นพัลวัน ครั้นจะร้องขอความช่วยเหลือกลับไร้ซึ่งสัมผัสเสียงจึงทำได้
เพียงอ้าปากพะงาบ ฮุบเอาอากาศเสมือนปลาใหญ่ขาดน้ำ

“มัวยืนมองอันใด มาช่วยกันซี!”

คนหนึ่งเคียดสั่งความเสียงกร้าว ทหารเวรยามลับฝีเท้าเข้าช่วยพุงร่วง
ตามบัญชา ทว่ายิ่งเพียรออกแรงรั้ง บ่วงนั้นกลับยิ่งรัดแน่นเข้าจนดวงตา
เหลืออกถลน

‘เซิญเสด็จเกิด’ ไปชนันกระเสจติ สบเนียนตาสิมรกตาวาววามที่
แปรเป็นดำสนิทเมื่อเจ้าของมันหยดยืนเต็มความสูง

แม่ทัพหนุ่มดำเนินผ่านกลุ่มคนเหล่านั้นออกไป

ความซุลมุนทั้งหลายพลันคลี่คลาย...หายลับตามเงากำยำ

อาศิริยั้งหน้าดำหนักทักษิณ พระพายเซยกลิ่นหอมละไม่ต้องปลาย
นาสิกจึงเปลี่ยนทิศทางก้าวเดินไปสู่บาราบ

อโณทัยฉายแสงเรืองเรือเหินอผินชล ร่างอรชรในเครื่องนุ่งห่มงาม
วิจิตรจับจองพื้นที่ริมขอบสระ อารมณ์ชาวสะอาดถูกแทนที่ด้วยผ้าแถบแนบ
เนื้อและภูษาสีเขียวไพโรกรรมบาท คาดแผ่นสุวรรณโยงใบพฤกษัรรอบ
บันเอว

แม่ทัพหนุ่มมิขัดพิธีกรรม ยังพอมีเวลาอีกครู่หนึ่งก่อนออกมหา
สมาคมจึงเร็นกายแฝงซมไ้ร่วมเงาของพฤษภา

ปุษานุลรับคนโทจากบริวาร นางเปล่งคำสรรเสริญก่อนหลังรด
สายน้ำจากเชิงผม ปล่อยกระแสนุ่มเย็นไหลร่วงตามวิถี ก่อนโน้มองคาพยพ
ทั้งปวงแต่ะธรณี

ชั่วพริบตาที่เรือนกายงามวิลาสถูกซ่อนทับด้วยเงาร่างของงูใหญ่ ลำ
ตัวเขียวสว่างขนดปลายหางพันเป็นชั้นคล้ายรุประฆังคว่ำประดับเกล็ดแก้ว
หลากสี ยิ่งต้องแสงรวิยิงงามจรัส เคียรใหญ่ตั้งมั่น แผลขยายออกประหนึ่ง
ชะลอร่างเทวนาคีจากแดนสวรรค์ลงมาสถิตย์ยังพิภพบาดาล

การออกมหาสมาคมแทนท้าวสหัสพัคเกิดขึ้นตรงตามเวลานัดหมาย
ปุษานุลประทับบนตั่งไม้จันทร์หอมแกะสลัก ประดับเศวตฉัตรยกยอดสูง
นางแจ้งโองการสำคัญให้ทุกฝ่ายได้รับทราบ ส่วนหนึ่งเพื่อสยบข่าวลือที่แพร่
ไว้มิ่งกว่าไฟลามทุ่ง การปล่อยให้ผู้ใต้ปกครองเล่าลือกันไปโดยไม่ไขความ
กระจ่างรังแต่จะสร้างความเสียหาย

“ขอขมาเถิดที่ต้องพูดเช่นนี้...”

ขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งแทรกขึ้นประหนึ่งมิเช็ดหลาบจากสิ่งทีเพื่อน
พ้องเฟิงประสบ

“แต่การให้ผู้มีมลทินหนึ่งเมืองบนบัลลังก์เห็นจักนำความต่างพริ้อยมา
สู่หิรัญประยิ่งกว่า ลืมสิ้นแล้วฤว่าพระนางเป็นธิดาของผู้ใด”

คำพูดตรงไปตรงมาเรียกเสียงฮือฮาดังขรม หลายคนเห็นต้องกัน
ทว่าไม่กล้าแสดงความเห็น จึงชะโงกหน้าซุกคอ ป้องปากกระซิบ

‘ไกรจักร’ ก้าวออกมายืนเบื้องหน้า ประจันด้วยนางผู้ประทับเหนือ
บัลลังก์

“ระวังวณะของท่าน” ไปชนปรัมเสียงเคียด แต่มนตรีฝั่งขวายัง
ไม่ยอมลดละ

“เพราะต้องรักษาไว้ซึ่งราชบัลลังก์ ข้าจึงจำต้องตัดทอนท่านมเหษณตรีพระอัศรมหเสสิปภาวดีถูกเนรเทศเพราะคบชู้ผู้ชาย อย่างไรก็ตามก็มิอาจยอมรับจิตาของนางขึ้นนั่งบนบัลลังก์นี้ได้!”

ปุชานบุลยืมบางหลังสดับ ร่วมสิบปีที่ต้องอยู่กับคำตราหน้าว่ามารดาปันใจให้ชายอื่น พานให้คนเกิดข้อกังขาว่านางมิใช่สายเลือดแห่งท้าวสหสพัศ

หญิงสาวรักษาสีหน้าให้สุชุม ทั้งที่เลือดภายในคำรามลั่นอย่างเดือดดาล นางปรายดวงตาทรงอำนาจสู่ผู้ถามไถ่ ยิ้มละไมเหมือนตนเองมิได้เคืองโกรธ

“เพลาที่บ้านเมืองอยู่ในสภาวะที่มีใครสู้ดี แลที่หน้าห้วงเสียยิ่งกว่าคือพระอาการประชวรขององค์ราชัน แต่ท่านมนตรีกลับเลือกพื้นผอยถึงรอยอดีต”

“หากมิใช่เรื่องบัดสี เกลักระหม่อมคงมิบังอาจทักท้วง”

ปากอิมกระตุกยิ้มหลังสดับถ้อยวาจาเผ็ดร้อน

“อวดอ้างตนว่าปรีชาชาญ แต่กลับเชื่อหลักฐานอันบางเบา...”

หญิงสาวรำพันเนิบช้า ทว่าตรงไปตรงมาเสียจนเสนาอำมาตย์หน้าเสียการถูกตำหนิจากคนอ่อนชั้นสูงกว่าและยังเป็นสตรีกลิ่นคลอนคักดีศรีที่ยึดมั่น

“แลพระนางเล่า นอกจากคำเจรจาเป็นหลักฐานอันใด”

ปุชานบุลกระตุกมุขปากอีกครั้ง ขยับกายตั้งตรงแล้วยกข้อมือเสมอวงหน้า มีมืออีกข้างซักมิดเล่มีดเล็กขึ้นตามกัน

จึก!

“ขอให้โลหิตสายนี้แทนสัจวาจาแห่งข้า หากมารดาของข้าคือผู้มีราศีก็นขอให้ตัวข้านี้จงพบพานแต่ความวินาศสืบไป แต่ถ้าหากท่านมิได้มีมลทินอันใด ขอความวิบัติทั้งหลายจงบังเกิดแก่ผู้คิดปองร้ายโดยถ้วนทั่วกัน!”

เปรี๊ยะ!

สายฟ้าเสียดลันเหนือหลังคาปราสาทตั้งสนองรับในเจตจำนง แสง
สุริยลอดผ่านรอยแยกทุกช่องชั้นนภระทวยอดศิราภรณ์ แดกลำแสงกระจาย
ออกไปเป็นวงกว้าง เกรว้างของนาคราชเจ็ดเศียรจึงขยายใหญ่บนกำแพงสูง
เทียมเพดาน

บัลลังก์ของหิรัญปุระคือที่ศักดิ์สิทธิ์ การหลังโลหิตในที่นี่จักนำมาซึ่ง
ความเจริญรุ่งเรืองต่อผู้มีสัจจะ แต่จักนำมาซึ่งวิบัติต่อผู้คิดอกุศล!

ไกรจักรกัณฑ์นค้อมค่านับ จำยอมถอยกลับไปยังที่หนึ่ง แต่ยังมีวายุ
ลอบสยตากับผู้ที่ประทับบนอาสน์ชั้นรองก่อนเบนหน้าหนีไปคนละทิศ

“พระอาณานิพันเกล้า กระทบ่อมไคร่ขอเสริมเพิ่มเติมพะยะค่ะ”
ไปษณพร้องต่อ ขยับยืนแทนที่มนตรีฝั่งขวา

“ข้ารู้ว่าท่านทั้งหลายคงมีคลายกังวลใจใคร่ยืนยันด้วยถ้อยแถลงฉบับ
นี้”

ชายชราแว่นวรรค หันเผชิญหน้าเหล่าเสนาอำมาตย์ มือเหยียวนคลี่
กระดาศสี่จาง มีตราประทับครึ่งลงนามพระเจ้าแผ่นดิน และยังเป็นเอกสาร
ลับซึ่งมีเคยนำออกเผยแพร่อุบัติมาก่อนจึงเรียกเสียงฮือฮาได้มีน้อย

“การที่พระนางเลือกติดตามพระชนนีออกไปเกิดขึ้นด้วยความสมัคร
พระทัย มิใช่ต้องโทษเนรเทศ ชื่อน้องค์สหัสพัศทรวงทราบดีจึงมิได้มีบัญชา
ให้รีบพระอิสริยยศ แต่ให้คงศักดิ์องค์รัชทายาทไว้ตราบเท่าที่พระนางจัก
นิวัตสู่สถาน แลเมณฑียรบาลของหิรัญปุระต่างบัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง มิว่า
จักเป็นบุรุษฤๅสตรี หากเป็นรัชทายาทที่เกิดแต่พระอัศวมเหสีย่อมมีสิทธิใน
ราชบัลลังก์เป็นปฐม การออกมหาสมาคมแทนองค์สหัสพัศจึงกระทำตาม
ข้อบัญญัติที่มณฑียรบาลว่าไว้ ผู้ใดจักกลับหลู่ถาหมิ่นพระเกียรติมิได้!”

บุษานุกวาดสายตามองโดยรอบ จากมุมที่นั่งสามารถเห็นสีหน้าและ
แววตาของเสนาอำมาตย์ได้อย่างชัดเจน

ท้องพระโรงสวยงามโอ่อ่า เสนาsvmเครื่องทรงงามวิจิตร ทว่าช่างน่า
เสียดายยิ่ง เพราะประูแต่งร่างกายภายนอกให้สวยงามปานใด แต่ในภม

สันดานกลับฟอนพะ เปี่ยมด้วยความละมับและพร้อมเหยียบย่างกันให้จมดินเพื่อช่วงชิงสิ่งที่เรียกว่า ‘อำนาจ’

หญิงสาวทอดสายตาจากเบื้องบนบัลลังก์ไปสู่พื้นราบ สายตาที่มองย้อนขึ้นมาแปรเปลี่ยน มีทั้งที่เคารพยำเกรงและจำใจยอมสยบ

นางเข้าใจต้องแท้ในวันนี้ว่าโฉนมารดาจึงเลือกละทิ้งวังหลวงไป มีคิดแตกต่าง มีคิดต่อถ้อย ปล่อยให้คนใจหยาบสาดโคลนใส่

‘ผู้คนเพียงใครฟังในสิ่งที่อยากฟัง แลเลือกเชื่อในสิ่งที่ตนเองอยากเชื่อ จึงเปล่าประโยชน์ที่จักต้องมานั่งอธิบาย’

หญิงสาวยิ้มในหน้า

นางหาได้มีใจอารีเยี่ยงมารดาไม่

“ต่อแต่นี้ หากยังมีผู้ใดคิดกั๊กขาในอำนาจของข้าเท่ากับกั๊กขาในมณฑลยธาบาลแห่งหิรัญปุระ ข้าจักคิดว่ามันผู้นั้นตั้งตนเป็นปรปักษ์ แลผู้คิดกระด้างกระเดื่องเยี่ยงนั้นมีโทษสถานเดียวคือจับเผาให้ตายทั้งเป็น!”

๓

มิตรฤๅศัตรุ

เสียงปรบมือดังเป็นจังหวะอยู่สองสามครา ร่วงออร์ชรยังฝึเท้า เฟิงก้าว
พยับันได้ชั้นสุดท้ายที่ทอดลงจากบัลลังก์จึงทันสติ

เสนาอำมาตย์เริ่มทยอยออกจากห้องพระโรงเมื่อสิ้นสุดวาระการ
ชุมนุม เหลือเพียงกลุ่มของมนตรีและมเหสีฝ่ายขวาที่ยังมียอมแยกคืน
ตำแหน่ง กฤตนาทยืนเคียงมารดา ร้างสมส่วนพอมัดกล้าม แต่มิได้มาก
เทียมเท่าบุรุษชาตินักรบเพราะเจ้าตัวไม่มีใครชอบออกแรงให้เหงื่อไหลไหล
กายา ครั้นจะเรียกว่าเป็นผู้ถนัดใช้ปัญญาก็มีใช่ เท่าที่นางจำความได้ พี่ชาย
ผู้นี้มักหนีการทรงอักษรอยู่เป็นนิสัย

“คิดร่วมมือกับพวกชั้นต่ำเพราะหวังบัลลังก์หรือสิริยศอะไร กแล้วผู้อื่นมิรู้
ฤๅว่าเจ้านั้นก็มาจากที่ต่ำมิแพ้กัน”

บุษามูลใช้ความนิ่งงันเข้าสยบ นางกระทำเพียงยืนมอง ปล่อยให้บุรุษ
ดูแคลนเสียงหยัน

“ระวังเถิด...จักโดนพวกมันหลอกใช้โดยมิรู้ตัว!”

“กฤตนาท พอเสียที!”

“ท่านแม่!” ปลายเสียงของชายผู้ทะนงตนว่าสูงศักดิ์แตกพราว ไม่อยาก
 เชื่อหว่ามารดาจะย้อนมาตำหนิ

กฤตนาทมีอายุครบยี่สิบหกปีเต็ม แต่กลับทำตัวเยี่ยงเด็กอ่อนเดียง
 सा จึงเจริญรอยตามตำริของมารดามากกว่าจะมีความคิดเป็นของตนเอง

บุษานุลอบกริดียัม สบตาฝ่ายสตรี

พระนางกิริณานั่งดงาม กิริยาการวางตนฤทิพร้อมพรุ่ง แต่สิ่ง
 เหล่านี้กลับมีอาจซื้อพระทัยท้าวสหสพัศได้ แม่เพียรกำจัดเลี้ยนหนามตำใจ
 ด้วยกลสกรปรก พระองค์ก็ยังมีสถาปนาพระราชินีองค์ใหม่ขึ้นเคียงบัลลังก์
 ส่งให้กฤตนาทไม่อาจดำรงตำแหน่งองค์รัชทายาทได้เช่นกัน

“เพลานี้...มีว่าผู้ใดก็คงชวนให้กังขาไปเสียหมดสิ้น แต่หม่อมฉันแล
 กฤตนาทคือ ‘คนในครอบครัว’ กำลังใจจากครอบครัวจึงสำคัญยิ่งสิ่งใด
 กฤตนาทเป็นโอรส ความปรารถนาที่จักอยู่เคียงข้างบิดาย่อมเป็นสิ่งสามัญ
 มิว่าบุตรธิดาในครอบครัวใดก็จำต้องทำ แต่คงเป็นเรื่องยากที่จักทำให้
 ‘คนนอก’ เข้าใจ”

บุษานุลมิตอนสายตา เมื่อฝ่ายตรงข้ามจ้องมองมา นางจึงจ้องตอบ
 โดยมีไหวหวั่น

กึ่งกลางนัยน์เนตรแต่มีประกายสุกสว่างคล้ายสีของห้วงชลาลัย
 สีครามไล่ระดับสู่ฟ้าใส แตกกระจายเป็นฟองขาวก่อนสงบลงเป็นสีดำลับ
 ดังเดิม

ที่แห่งนี้...นางคือผู้สืบเชื้อสาย

“เชษฐเสด็จเกิด”

บุษานุลหันมองมหามนตรีและแม่ทัพ มีกิจอันสำคัญที่ต้องสานต่อจึง
 มิมีเวลาต่อถ้อยหรือเก็บคำเสียดสีมาเป็นโทษะ หญิงสาวผงกิริระพะพอเป็น
 พิธีแล้วปลีกตัวจากมา ดำเนินตามคณะของไปษณไปสู่บรรณาลัย

อาคารหินทรายขนาดกลางหันหน้าออกทางทิศพายัพ ภายในใช้จัดเก็บพระคัมภีร์จึงแวดล้อมด้วยชั้นวางขีดฝาผนัง ระดับความสูงเทียมเพดาน หากวัดจากส่วนสูงของนางเห็นจะต้องเขย่งกายและเอื้อมสุดปลายแขนกว่าจะแตะถึงชั้นบนสุด แต่สำหรับร่างสูงใหญ่เช่นอาศิรนั้นกลับยกมือสัมผัสได้อย่างสบายๆ

ครีดี

กลไกบางอย่างทำงาน ชั้นวางเคลื่อนออก ปรางค์โพรงลึกทอดตัวสู่พื้นที่เบื้องล่าง

อาศิรยกตะเกียงเสมอหน้า เมื่อมีแสงนำทางจึงเห็นบันไดแคบชั้นที่จะพาไปสู่ห้องลับใต้ดิน ดูแล้วคล้ายห้องทรงอักษรอย่างย่อๆ เพราะมีโต๊ะทรงเหลี่ยมไว้เขียนหนังสือและโต๊ะทรงกลมตรงกึ่งกลางสำหรับการนั่งประชุม ทวารรอบข้างกลับจัดเก็บเครื่องคัสตราวุธเอาไว้ มิว่าจะเป็นพระขรรค์ คร ลังซ์ และเครื่องยศขององค์กษัตริย์ล้วนรวมอยู่ด้วยกัน

หญิงสาวเกลี้ยปลายนิ้วตามภาพสลักนูนต่ำบนฝาผนัง ก่อนสะดุดเข้ากับภาพเทวนาคาในเครื่องทรงกษัตริย์ แต่วงพระพักตร์กลับถูกขีดคาดจารทับจนมองมิชัดว่าเป็นใบหน้าของผู้ใด

ร่างองอาจประทับบนแท่นศิลา ชั้นพระชานูและพับพระขงฆ์อีกข้างหนึ่งสอดรองไว้ตั้งท่ามหาราชลีลาสนะ ฝ่าพระหัตถ์หลังทักษิณทกจบสู่ธรณี

คิวเรียวขมวดมุ่นโดยพลัน

ยลแล้ว...มีมีเค้าของพระอัยกา

ปุชานบุลละความสนใจจากภาพตรงหน้าเมื่อไปชัชชานเรียก นางผงกศีรษะ หย่อนสะโพกตรงที่ว่างเคียงข้างอาศิร การหารือถึงเบาะแสของคนร้ายมีเพียงมหามนตรี แม่ทัพ ตลอดจนเสนาคนสนิทที่ไว้วางใจได้อีกสองนายเท่านั้น

“ดูจากวิธีการที่คนร้ายเลือกใช้ กระหม่อมสันนิษฐานว่ามันหาได้

ต้องการปลงพระชนม์องค์ราชันในทันทีไม่ พืชที่ใช้จึงมิได้ออกฤทธิ์ต่อ พระหทัยโดยตรง แต่จักค่อยๆ แทรกซึมไปตามพระวรกาย ทำให้กล้ามเนื้อ พระมังสาอ่อนแรงลงจนมิอาจขยับ หลังจากนั้นจึงค่อยเข้าทำลายอวัยวะ ส่วนอื่น”

‘อิษวัต’ เริ่มถวายนางาน หลังจากรวบรวมหลักฐานเท่าที่พอจะหา ได้ในเมืองต้น

ชายหนุ่มเป็นทั้งสหายและศิษย์ร่วมสำนักของอาศิร รวบรวมส่วนครอง ผ้าสี่เศวตคล้ายพวงนักษัตร แต่ฟังความว่าอยู่ฝ่ายยุติธรรม กินตำแหน่ง รองเสนาบดี

กิจการในพระราชอาณาจักรอยู่ใต้บังคับของมนตรีฝักซ้าย โดยมีรอง เสนาบดีจำนวนห้านายช่วยกำกับดูแลตามกรมสำคัญคือยุติธรรม คลัง อาลักษณ์ ราชแพทย์ และโยธา

“กระหม่อมได้เรียงรายชื่อของคนเข้าออกพระตำหนักในวันนั้นแล บันทึกลงไว้ตามรายงานพะยะค่ะ”

มีเอร็ดแบบบุรุษส่งกระดาษให้

กฤตนาท...ปรากฏเป็นนามแรก

“ยามสายทรงเข้าเฝ้าแลมีปากเสียงด้วยองค์ราชัน อาจจักมีเหมาะสม ที่ต้องทูลเยี่ยงนี้ แต่ผู้ถวายนางานในวันนั้นต่างได้ยืนกันถ้วนท้ว” กล่าวถึง ตรงนี้อิษวัตจึงเบนสายตาไปยังสหายอีกคน สบตากันท่ามกลางแสงประทีป ไร้ไร

‘ไวยิษฐ์’ โอรสองค์สุดท้องของท้าวสหพัศ ทว่าเกิดจากนางสนมจึง มิได้มีสิทธิ์อันใดในราชบัลลังก์

“ครานี้ดูจักมีโทษะมากกว่าปกติ” เสียงท้าวช่วยเสริมจากคำบอกเล่า เรื่องที่กฤตนาทเฝ้าทวงถามจากองค์ราชันล้วนมีอยู่เพียงประการเดียว

“แต่ข้ากลับมิคิดเช่นนั้น”

ปุชานุกต้ออภัยพลางเหลือบมองน้องชายต่างมารดา

ไวชิษฐ์สุขุมเกินกว่าอายุ ชายหนุ่มเกิดห่างจากอาศิรและอิษวัตราวสิบห้าปี จึงเคารพชายหนุ่มทั้งสองเนกครุอาจารย์ แต่เมื่อมีได้อยู่ในเพลากระทำการราชการก็คบหาสมาคมเยี่ยงสหายต่างวัย

“กฤตนาทมิใช่คนที่จกมีความคิดแยกย่อย ทั้งยังฟังว่าเป็นเรื่องทำร้ายเสด็จพ่อด้วยแล้ว”

กฤตนาทอาจมากลั่นด้วยโหระ แต่จิตใจหาได้หืดมโหดไม่ หากจำกัดความให้ง่ายเข้าคงคล้ายพวก ‘เก่งแต่ปาก’ ส่วนใจนั้นขาดเขลาถึง มีมีทางที่จกเป็นผู้ริเริ่มก่อการ เว้นเสียแต่มีผู้ชักนำอยู่เบื้องหลัง

บุษบาลไล่สายตามองรายชื่อถัดมา ถ้ามีคณบงการอยู่เบื้องหลังอีกชั้น โดยวางกฤตนาทเป็นเบี้ยตัวหนึ่งค่อยฟังดูเข้าที่

“ไกรจักร” อ่านจบจึงเงยหน้ามองผู้ร่วมโต๊ะ

“ราตรีนั้นไกรจักรนำนางระบำขึ้นถวาย แต่ถูกพระนางภิรณฯขับไล่ออกมาเสียจนสิ้น”

ไปษณกล่าว สามนามนี้เกี่ยวพันกันเพราะไกรจักรเป็นที่ชายของพระนางภิรณฯจึงครองศักดิ์มาตุลา...ลุงของกฤตนาทตามสายโลหิต

เรื่องนี้ชักเริ่มมีเค้าลาง...

มือบางเร้งเปิดแผ่นกระดาษ กวาดสายตามองรายชื่อที่เหลืออย่างไวกๆ ก่อนเชื่อมโยงไปสู่ผู้เกี่ยวข้องคนอื่น

“สอบค่านางระบำพวกนี้แล้วใช่หรือไม่”

“พะยะค่ะ แต่พวกนางให้การกลับไปกลับมา จับใจความอันใดมิได้เลยพะยะค่ะ”

อิษวัตทอดถอนใจ ใบหน้าที่เคยฟ่องไสอิติโรยอ่อนล้า ร่วมสัปดาหที่แทบมิได้ข่มตานอนเพราะเร่งเสาะหาเมาะแส

“แปลกจริง...ผ่านมาชั่วระยะใหญ่ ยังมีทายดินตรระหนกอีกฤ”
เจ้าของเสียงหวานรำพันพลางนิ้วหน้า ลางสังหรณ์ร้องเตือนว่านางมิพึงละเลยกลุ่มคนเหล่านี้

“เช่นนั้นข้าจักลองเจรจาด้วยพวกนางอีกที หากมีความคืบหน้าอื่นใด จงรีบรายงานข้า ส่วนเจ้า...ไวกษิษฐ์ ข้าใคร่ฝากฝังเจ้าช่วยเป็นหุตา ตำแหน่งของท่าน้ำวิลาวรรณอยู่มีห่างจากตำแหน่งของพระนางกิริณามากนัก คงจักพอจับสังเกตการเข้าออกในระยะนี้ได้ จนกว่าจักได้หลักฐานที่แน่ชัด ข้าจักมิปล่อยปละส่วนใดทิ้งเด็ดขาด”

หญิงสาวนั่งคอยเวลาลออยู่ในห้องลับใต้บรรณาลัยจนย่ำค่ำ ต่อให้เลือกถือข้างไปษัณ ทว่าแท้จริงนางก็หาได้วางใจชายชราผู้นี้ไม่

ปากอ้อมกรีดยิ้ม ยกกระดาดโปร่งบางขึ้นทาบกลางดวงประทีป
ถ้อยคำของกฤตนาทมิได้ผิดไป

लगที่...นางอาจกำลังถูกใช้เป็นเครื่องมือคานอำนาจทางการเมือง
กัน

ร่างอรชรเอนหลังพิงพนัก แต่พักสายตาได้ไม่เท่าไร แว่วเสียงฝีเท้า
ผู้มาใหม่จึงถลันกายขึ้นนั่ง สอดสายตาระวังภัยกลางแต่ะมิดลั่นตรงข้าง
เอว

เพียงสบดวงตาดำลึกไร้แววที่คุ่นชินได้แสงชวลา ร่างกายก็พลัน
ผ่อนคลาย แต่กลับปวดแปลบตรงข้อมือ

นางหลงลืมว่าตนเองมีบาดแผลจึงเปลือใช้มือข้างที่เจ็บช่วยออกแรง
ยัน ผ้าที่ใช้พันเพื่อห้ามเลือดอย่างลวกๆ โขกชุ่มด้วยหยาดโลหิต ทว่าทั้งเวลา
มานานบัดนี้จึงกลายเป็นคราบแห้งกรังสีน้ำตาลคล้ำ

“ยังมีถึงเพลานัดหมาย...” ท้ายเสียงสุดปาก อุทธรณ์เบาๆ ข้อมือ
เรียวบางถูกมือใหญ่กว่ากำรวบไว้

อาคิรไม่เปล่งคำ ร่างกายนั่งทรงตัวบนสนั่นเท้า โปะสมุณไพโรบดหยาบ
บนแผลโดยมิพูดจา

“อาคิร”

คำเรียกขานตัดเหลือเพียงนามสั้นๆ ทั้งที่นางอ่อนวัยกว่าเขาถึงสิบ

สามขวบปี

“เบามือหน่อยมิได้ฤฯ”

ดวงหน้าเยาว์วัยยังไร้ที่ท้าวว่าจะสลด เห็นแม่ทัพหนุ่มทำตัวเป็นเช่น
หลักศิลาคราใด ใจก็นึกอยากแกล้งเขาอยู่ร่ำไป คนกระไรจะนิ่งงันแลไร้
อารมณ์ได้ปานนี้

‘สมควรแล้ว’

ตั้งมีคำตำหนิลอยมาในท่ามกลางความเงียบงัน ทว่าดวงตาคมดูมิได้
ทำให้นางครั้นคร้าม จึงแกล้งขยับตัวตาม กตไบหน้าของตนลงต่ำ เห็นหัว
คิ้วตกดำกำลังขมวดมุ่นราวกับอาศirkำลังยุ่งยากใจ

ถ้ามิเคยได้ยินแม่ทัพผู้นี้จันรรจ นางคิดว่าตนเองอาจจะแยกเข้ากับ
รูปสลักบนฝาผนังมออก

หญิงสาวลอบสำรวจต่อในใจก่อนสะดุ้งสุดกายเมื่อสมุนไพร่เริ่มมออก
ฤทธิ์

รอยแผลนั้นมิได้ลึกมาก ทว่าสมุนไพร่ของอาศirkลับชวนร้าวลึกไป
ถึงกระดูก นางปวดระบมจดเนาว่าจึงพยายามรั้งข้อมือของตนกลับคืน แต่
คนพุดน้อยกลับยื้อยุดไว้เสีง่ายตายคล้ายมีเพียงนางเท่านั้นที่ออกแรงอยู่
ลำพัง กระทั่งเหนื่อยหอบจึงยอมนิ่ง

บุษานุกลั่นเสียงครวญ ลอบมองเลียวหน้าคร้ามคมจึงทันเห็น
ดวงตาดำลึกเปลี่ยนเป็นสีเขีวสด งามโสภาคจรมรกตเมตใส อาการปวด
หนีบและเสบร้าวบนปากแผลเริ่มคลี่คลายกลายเป็นความเย็นเสมือนมี
กระแสดารเคลื่อผ่าน รอยบากค่อยๆ สมานตัวอย่างน่าอัศจรรย์ พลันคลี่
ยืมเต็มวงหน้าแล้วซ้อนตาขึ้นอีกคร้ง

แต่ร่างกำยำกลับเลือนลับจากระยะสยตาประหนึ่งเขาหลอมรวมมอญ
ของตนเข้ากับผนังศิลาไปแล้วจริงๆ

สถานที่คุมขังชั่วคราวอยู่สุดเขตของพระราชวัง ปราการสูงใหญ่ก่อกันจากไม้ไผ่ล้อมเป็นทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส รอบนอกมีทหารท่าทางขึงขังยืนอารักขา ชายฉกรรจ์เคาะด้ามหอกกระทบพื้นอย่างพร้อมเพรียงก่อนย่อตัวตั้งเข้าข้างหนึ่งในท่วงท่าทำความเคารพเมื่อเห็นร่างอรรชรที่ดำเนินตามทหารอีกนายมา

อาศิรคอยอยู่ก่อน เขายืนไขว้มือประสานเบื้องหลัง ใบหน้าคมงามยังไรรอยอารมณ์ดั้งเดิม

ปุษานุลกระซิบฝ่าโอปกีระชะ คืบนี้ลมพัดแรง ฝ่าผืนบางจึงทำที่จะปลิดปลิวไปอยู่หลายหน หญิงสาวหย่อนกายลง มองลอดรอยแยกของคุณไม้ไผ่ นางรำทั้งสี่แยกนั่งคนละมุม ซุกซบใบหน้าบนเข่าอย่างสิ้นหวัง กระทั่งได้ยินผีเท้าจึงพากันสะดุ้งรับ

คบเพลิงส่องเห็นอรั้งามวิลาส ครั้นจับภาพได้ว่าผู้มาใหม่เป็นอิสตรี นางตนหนึ่งจึงถลันเข้าเกาะตามรอยแยก ดวงตาบวมช้ำราวกับผ่านการทำให้ติดต่อกันยาวนาน ทว่าบัดนี้มีเหลือ้น้ำตาให้รินไหล บริเวณตาขาวจึงแดงก่ำและแห้งผาก

“อย่าทำอะไรพวกข้าเลย พวกข้ามีรู้เรื่องอันใดทั้งนั้น” ริมฝีปากแตกระแหงสั่นมิแพ้เสียง วิงวอนแปร่งพร่าทั้งน้ำตา

“สงบใจก่อนเถิด ตรงนี้ปลอดภัย”

นางระบำลั่นคีระชะจนผมเผ้ากระเซิง เริ่มมีวงใจเพราะคำเกลียดกล่อม พญามัจจุราจรอคอยอยู่ทุกขณะจิต พร้อมทั้งจะเอาชีวิตพวกนางไป เช่นสังเวศ พลันเหลือบสายตามองบุรุษที่ยืนรายล้อม

“แม่หญิงเป็นพวกเดียวกับมัน! มิว่าอย่างไรปลายทางของพวกข้าก็คือความตาย อย่าหลอกกันเสียให้ยากเลย ข้ามิเฝ้าซ้าสองดอก!”

เสียงเครือสั่นตวาดกร้าว กระถกกายถอยร่นกลับสู่มุมเดิม ปุษานุลจึงถอนหายใจแล้วมุดลูก

“จักตายลำพัง ฤๅจักนำผู้อยู่เมืองหลังตายตกตามกันไป เจ้าย่อมมี

สิทธิ์เลือก”

หญิงสาวกระตุกยิ้มเย็น อันที่จริงนางเองก็มีโชคนักเจรจาที่ดีเท่าไรนัก
กรงซึ่งถูกเปิดออกตามบัญชา พันธนาการที่ล่ามรั้งข้อมือและข้อเท้า
ถูกคลายจนสิ้น

อิสรภาพที่ปรารถนาแลกได้ด้วยสองสิ่ง...

มีมีความจริง ก็ต้องแลกด้วยวิญญาน!

“ซ้าก่อน ซ้าก่อนเจ้าคะ!”

ร่างอรรชรหันมองตามเสียงเรียก นางระบำคนเดิมกระเลือกกระสน
ยื้อร่างตนเองไว้ มิยอมก้าวตามแรงลากรั้งของทหาร ส่วนนางที่เหลือกรีด
ร้องลั่นดังสติสัมปชัญญะขาดหาย

“เปลี่ยนใจฤ”

ใบหน้าซูบซีดผงกขึ้นลงระรัว ขาทั้งสองสั่นเทิ้มจนแทบทรงตัวมิอยู่
แต่เพราะมีทหารร่างยักษ์สองนายหิ้วปีกไว้จึงพอหยุดยืนอยู่ได้

ปู่ซาบูลคลี่ยิ้มละไม ใช้นิ้วชี้อนปลายคางให้ผู้เสนอข้อต่ออรองสบ
สายตา

“ความจริงเท่านั้นที่จักช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากพญามัจจุราชไปได้...รู้
ใช้ฤไม่”

“กริด!”

เสียงกริดร้องสนั่นรับรุ่งอรุณ ข้าทาสแตกฮือไปคนละทิศ ยกมือ
ปิดปากด้วยความหวาดผวา มีซ้าลานกว้างเบื้องหน้ามหาปราสาทพลัน
แน่นขนัด ผู้คนต่างเข่าล้อมวงมุงดูแล้ววิพากษ์กันดังขรม มองร่างไร้
วิญญานที่ถูกแขวนคอเรียงกันบนยอดไม้

มนตรีฝั่งขวาวิ่งย้อนขึ้นมาจากบันได เสียงทวงถามเจือหอบดังมา
ก่อนตัว

“ยังมีทันแน่ชัด...ไยรีบสังหาร!”

“ข้าเร็วต่างกันนั้นใด มิชิงสังหารก็ย่อมมีผู้ปรารถนาพรากชีวิต”

“ทรงตัดสินพระทัยโดยมิผ่านสภามนตรี” เขาเว้นวรรคหอบสั้น กอบลมหายใจก่อนกล่าวต่อ

“เรื่องนี้จักกลายเป็นเรื่องใหญ่!”

“ผิดแล้ว...”

ปุษามบลันคีระชะ มองจากทางตาเห็นอาศirkกำลังสืบเท้าเข้ามาพร้อมด้วยรองเสนาบดีกรมยุติธรรม อิวัดจะรับหน้าที่จัดการส่งนางระบำเหล่านั้นออกไปนอกวังหลวงด้วยตนเอง

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกิจการในราชอาณาจักรหาใช่การศึกภายนอกไม่ มิจำเป็นต้องใช้กำลังทหาร”

“เช่นนั้นอาศirkก็ย่อมมีมีส่วนเกี่ยวข้อง บ้านเมืองมีขั้นตอนการปกครองแลจัดสรรคน จักใช้อำนาจตามแต่พระทัยมิได้!”

ไกรจักรยังมียอมเลิกรา พานหาเรื่องไปถึงแม่ทัพในสังกัด ปุษามบลจึงสำรวจน้อยๆ

“ในยามที่บ้านเมืองมิได้อยู่ในภาวะปกติ สิ่งใดที่จักช่วยอำนวยความสะดวกแก่อาณาจักร ผู้สำเร็จราชการล้วนมีอำนาจจัดสรรโดยมิจำต้องผ่านสภา ต่อแต่นี้อาศirkจึงจักรับคำสั่งโดยตรงจากข้า... ฤท่านมนตรีติดขัดอันใด”